JEFFE KENNEDY

VĚZEŇKYNĚ KORUNY

Kroniky Dasnarie
1

FANTOM PRINT
2022

Copyright © 2018 by Jeffe Kennedy
Translation © Petra Kubašková
Cover © Zuzi Maat

ISBN 978-80-7594-101-5

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

Kelly Robsonové, která mě pravidelně inspiruje a denně mi dělá radost.

PODĚKOVÁNÍ

Velké uznání patří mojí Santa Fe Critique Group, která četla první stránky a poskytla mi zpětnou vazbu. Jsou to: Sage Walker, Eric Wolf, Ed Khmara, M. T. Reitan a Jim Sorenson. Zvláštní dík náleží Jimovi za to, že příběh přečetl celý a dal mi výtečné rady. Všichni jste mi pomohli vidět mé psaní v jiném světle.

Díky a lásku posílám Margaret za každodenní dávky konverzace a vhled do všeho. Také za ohleduplnou kritiku vůči tomuto rukopisu – a předem díky za diskuzi o knize číslo dvě.

Zamávání všem lidičkám z chatu Science Fiction and Fantasy Writers of America (SFWA). Virtuální kontakt s vámi všemi činí mé dny mnohem zářivějšími.

Květiny a čokoládu Sarah Younger, mé úžasné agentce, která mě do tohohle uvrtala a vyřídila za mě takovou spoustu věcí. Díky tobě jsem napsala Jennin příběh a jsem za to ráda.

Díky Taře Gavin, Rebecce Cremonese a celému týmu u Rebel Base Books za všechnu jejich dřinu na této knize.

A jako vždy lásku a vděčnost Davidovi, který tohle tolika možnými způsoby učinil možným.

~ 1 ~

Vyrostla jsem v ráji.

Svět mého dětství, plný tropického tepla, hojnosti, překypující nádhery a přepychu byl bez jediné chybičky. Sebemenší rozmar mi byl splněn ochotně a bez váhání, cokoli jsem si přála, bylo mi naservírováno s nadšenými úsměvy. Plavala jsem si v křišťálově čisté vodě, potom se mohla prospat v hedvábí. Chytala jsem rozkošné okrasné rybky a ptáky, těšila jsem se z tuctů dokonale vychovaných domácích zvířátek neobvyklého zbarvení a všech možných ras. Mí sourozenci a já jsme trávili své dny hraním a nic se od nás nežádalo ani nečekalo.

Až do dne, kdy se po mně chtělo vše – a kdy mi všechno vzali.

Teprve tehdy jsem v našem ráji viděla to, čím skutečně byl, prohlédla jsem, s jakým záměrem byl stvořen: aby nás patřičně vytvaroval a vymodeloval. Udělal z nás úrodnou půdu pro luxusní doplňky. Chcete-li z dívky stvořit umělecké dílko, pěstujte ji v prostředí plném elegance a krásy. Aby byla poddajná a neodolatelně vstřícná, obklopte ji křehkostí a veškerou nádherou. A nevzdělávejte ji v ničem jiném, než jak potěšit muže.

Vzdělání vede ke kritickému myšlení, což u dasnarijské princezny není žádoucí vlastnost, byla jsem tudíž chráněna

před vším, co by mohlo zkalit mou neposkvrněnou mysl, stejně jako mé panenské tělo.

Tak málo jsem rozuměla světu tam venku, a proto, když přišel čas vytrhnout mě z té zahrady, když mě zahradnické nůžky odstřihly od všeho, co jsem do té doby znala, působil ten zraňující okamžik jako šok. Šok natolik zničující, že jsem nebyla schopná pochopit, co to vůbec znamená, natož zburcovat v sobě vůli odolat a překonat jej. Což, jak jsem časem zjistila, bylo rovněž součástí onoho záměru.

To však předbíhám. Dovolte tedy, abych se vrátila zpátky na začátek.

Vyrostla jsem v ráji.

A bylo tam k mání vše, co si jen v takovém ráji dokážete představit. Palác plný změkčilosti, modrých lagun a bujných zahrad, altánků vykládaných hedvábím a smíchu. Nic moc jiného se tu dělat nedalo, a tak si naše matky a ostatní dámy s námi hrály a naše hry byly jednoduché i báječně zapeklité. Když jsme se unavili, zdřímli jsme si na sametově měkké trávě na březích lagun nebo na hedvábných polštářích, které se všude povalovaly. Spali jsme, dokud jsme se nevzbudili, ujídali jsme laskominy servírované pozornými mladými služebnými, a pak jsme si znovu hráli.

Hestar a já jsme měli své vlastní tajné hry i jazyk. Všechny dámy nás nazývaly královským párem, jelikož jsme byli císařovými prvorozenými a narodili jsme se necelý měsíc po sobě.

Moje matka, první manželka, císařovna Hulda, a většina vysoce postavených žen v říši, trávila většinu dne u dvora. Když byla doma v seragliu, neboli v ženské části paláce, ráda odpočívala stranou od otravných a hlučných dětí. Hestarova matka, Jilliya, byla druhou manželkou a neu-

stále byla těhotná, věčně rodila děti a o některé i přicházela. Takže jsme se v nepsané dohodě drželi dál i od jejích komnat. Další věcí, kterou jsem pochopila až mnohem později, bylo, že tíživá atmosféra utrpení byla svým osobitým způsobem nakažlivá – a ti, kdo se bojí smrtelné nákazy, se raději drží dál.

Naproti tomu Saira, třetí manželka a matka naší nevlastní sestry Ingy, byla laskavá a miloučká, a tak jsme si my děti často hrávaly v jejích komnatách, když nás přestala bavit zápolení, jako třeba šplhání na palmu nebo kdo natrhá nejvíc datlí, zatímco služebná měřila čas. Inga a můj nevlastní bratr Kral tvořili druhý nejstarší pár – byli druhorození, a také se narodili ve stejný měsíc, děti mé matky a Sairy. Byli o necelý rok mladší než Hestar a já a tvořili tak s námi čtveřici. Ostatních šest sourozenců si s námi hrálo taky, byla to však ještě nemluvňata a potřebovala neustálý dohled. A tak, kdykoli jsme my čtyři mohli, zbavili jsme se mimin a objevovali zapadlé kouty našeho světa a potom si vytvářeli skrýše, kde nás nikdo nemohl najít.

Ale samozřejmě, když nás popadla sebemenší touha po čemkoli, někdo okamžitě přiskočil, aby ji uspokojil. Další z mnoha iluzí mého dětství.

Hestar a já jsme měli jeskyni, kterou jsme si zřídili pod trsem kapradí. On donesl zásoby sladkostí a já ukradla matčin hedvábný pléd jako koberec. Jeho výšivky s pohádkovými zvířaty vyprávěly příběhy o světě, který se nacházel za naším kouskem ráje. Ze všech našich nakradených pokladů jsme právě pléd zbožňovali nejvíc, vymýšleli jsme k těm příběhům scény a bytosti, dávali jim jména a přimýšleli k nim různá vyprávění.

Jednoho dne – byla to ona chvíle, která mi utkvěla v paměti

s křišťálovou čistotou a každičký detail v ní zůstal jakoby vyryt – jsme si hráli jako obyčejně. Hestar předchozího dne na nějakou dobu záhadně zmizel, nebo možná zmizel o několik dní dříve nebo na několik dní v řadě. Tato část se ztratila kdesi v bezčasovosti oněch dní, které neměly začátku ani konce, nýbrž splývaly jeden v druhý. Co si však pamatuji, je slon.

„A mrskanos mrsknul ocasem, který měl na tváři, a řekl neeee –“

„Říká se tomu slon,“ přerušil mě Hestar.

„Čemu?“

„Není to mrskanos. Je to slon a ten ocas, co má na tváři, je chobot.“ Hestar přímo zářil pýchou, že ví něco, co já ne.

„Ty si vymýšlíš.“

„Ne, nevymýšlím! Řekl mi to můj domácí učitel.“

„Co je domácí učitel?“

„Učí jenom mě. Jmenuje se Ser Llornsby.“

„Proto jste byli pryč?“ Hestar a Kral byli zničeno nic odvedeni služebnými a nikdy neřekl ani mně, ani Inze, kam šli, jenom že je brzy zase uvidíme.

Hestar doširoka otevřel modré oči a rozhlédl se, zdali nás někdo neposlouchá. „Chceš slyšet tajemství?“

Ach, jistě že jsem chtěla. Už tehdy jsem chápala, že tajemství jsou pečlivě shromažďována a vyvažují se měnou seraglia. „Ano!“

Přetáhli jsme si hedvábný pléd přes hlavy jako stan. Pod sebou jsme měli normální trávu, takže jsme koberec nepotřebovali. Tímto získala naše skrýš zvláštní důležitost a z plédu se stala přikrývka jako stvořená pro sdělování tajemství.

„Prošli jsme dveřmi!“ řekl mi Hestar, ale šeptal to příliš hlasitě.

Zasyčela jsem na něj. Něco mi našeptávalo, že tohle tajemství v sobě skrývá moc. Naše tajemství totiž byla většinou naivními nesmysly, jako třeba že si Inga schovává pod polštářem kandované datle. Nebo to byly věci, které už beztak každý věděl, jako třeba že Jilliya je už zase těhotná. S nespoutaným dětským nadšením jsme vstřebávali všechny ty polohlasně šířené klepy a s podobným potěšením jsme je předávali dál. U tohoto jsem však okamžitě poznala, jak je důležité.

Nebylo divu, že nám nikdo neřekl, kam ti dva zmizeli. Děti skrz dveře nechodí. Jenom moje matka a některé z žen. Rekjabrela a ostatní služebné chodily dovnitř a ven neustále. Velmi často se však vracely zpátky s pláčem nebo zraněné, z čehož jsme vyvodili, že dveře vedou na nějaké strašlivé místo. A přesto se Hestar odtamtud vrátil se zářivým úsměvem.

„Bylo to hrozné? Bál ses? Šel tam i Kral?“

Hestar vážně přikývl. „Byli jsme však stateční kluci. A není to tam jako tady. Nejsou tam laguny a není tam takové teplo. Vzali nás do knihovny a seznámili nás se Serem Llornsbym. Dívali jsme se na obrázky a potom jsme se učili jména zvířat.“

Nedokázala jsem se zeptat, co by mohla být ta knihovna. Chtěla jsem se dívat na obrázky a učit se jména zvířat. Ačkoli jsem tu emoci tehdy nedokázala pojmenovat, do srdce mě v té chvíli bodl osten závisti. Hestar a já jsme vždycky měli všechno stejné, jenom já jsem měla lepší matku, protože byla první manželka. Nebylo spravedlivé, že Hestar směl

projít těmi dveřmi a učit se beze mě. Slon. Šeptala jsem si pro sebe to exotické jméno.

„Sloni jsou obrovští a lidé jezdí na jejich zádech, a sloni jim v chobotech nosí věci." Hestar pokračoval, plný ješitnosti a pýchy. „Ser Llornsby mě naučí všechno, co potřebuju vědět k tomu, abych se jednou stal císařem."

„Proč bys měl být císařem? Moje matka je první manželka. Tvoje je jenom druhá. Kromě toho jsem starší."

Hestar nakrčil nos. „Protože jsi holka. Holky se nemůžou stát císařem. Jenom císařovnou."

To byla pravda. Takhle to chodilo. „No tak můžeš být císař a já můžu být císařovna jako matka."

„Dobře!" zakřenil se Hestar. „Budeme vládnout celé říši a mít spoustu slonů. Kral a Inga můžou být naši sloužící."

Po zbytek dne jsme si hráli na císaře a císařovnu. Kral a Inga se naštvali a rozhodli se, že oni budou taky císař a císařovna, a neposlouchali, když jsme říkali, že od každého může být vždycky jenom jeden a že my jsme prvorození, a tak oni musejí být našimi sluhy. Šli si hrát jinam bez nás, ale my jsme k našemu dvoru získali Helvu a taky její malé bratříčky, Lea a Lokea. Chlapci byli jednovaječná dvojčata a líbila se jim jakákoli hra, kterou mohli hrát spolu. Maličký Harlan se uměl sotva batolit, a tak zůstal se svou chůvou. Ban samozřejmě odešel s Ingou, protože za ní běhal úplně všude, ale její vlastní bratr, Mykal, se přidal k nám.

Bylo nám to jedno, protože náš dvůr byl největší. Kromě toho všichni věděli, že císař si vybere svou vlastní císařovnu, a Hestar už slíbil mně, že budu jeho první žena a že si můžu jeho další ženy vybrat, přesně jako to udělala matka. Což znamenalo, že Inga by to nebyla. Možná ani Helva, ačkoli jsem jí řekla, že ano.

Matka se o Sairu a Jilliyu moc nezajímala, takže možná že další manželky ani nevyberu. K tomu, abych byla císařovnou, jsem je nepotřebovala.

Ukázalo se, že hrát si na císaře a císařovnu je děsná švanda. Hestar mi vyrobil korunku z orchidejí a zabrali jsme si jeden z malých jídelních salonků a poručili služebným, aby odklidily stůl a polštáře a místo toho tam postavily dvě velké židle jako naše trůny. Jeho Veličenstvo císař Einarr Konyngrr, náš otec, měl taky trůn. Nebo jsme o tom alespoň slyšeli. A tak dlouho jsme dotírali na rekjabrelu, až nám řekla, jak ten trůn vypadá.

„Je obrovský, vaše císařské Výsosti," řekla s očima odvrácenýma. „Tyčí se vzhůru, je celý z platiny a křišťálu, tak zářivý, že k němu ani nemůžete vzhlédnout. Více říci nemohu."

„A co trůn císařovny?" naléhala jsem já.

„Trůn je pouze jeden, vaše císařská Výsosti princezno Jenno."

„To určitě nemůže být pravda," řekla jsem Hestarovi, když jsme rekjabrelu nechali jít. „Určitě se překoukla."

„A stejně nemáme platinu," odvětil.

A tak jsme si vyzdobili ty dvě velké židle, což nám nakonec zabralo hodně času. Musely se třpytit, což znamenalo, že potřebujeme klenoty. Leo a Loke sice uměli hezky přemlouvat dámy, aby jim půjčily svoje šperky, jenže neradi se jich potom vzdávali. Když jsme je konečně dohonili a všechno jsme vyšperkovali, zbývalo nám už jen málo času na samotný dvůr. Když pro mě moje služebná Kaia přišla, abych se šla vykoupat, donutili jsme všechny služky slíbit, že nechají vše na svém místě.

„Kaio?“ zeptala jsem se, když jsem se cachtala v teplé mléčné vodě, zatímco mi oplachovala vlasy jasmínem.

„Ano, princezno?“

„Viděla jsi někdy slona?“

Zasmála se. „Ne, princezno. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela. To je nějaká vaše hra?“

„Ne – jsou skuteční. Mají na obličeji ocas, kterému se říká chobot.“

„Když to říkáte, princezno.“

Trochu mě to dopálilo. Jak můžu o slonech zjistit víc, když nikdo nevěří, že jsou skuteční? „Kdy projdu dveřmi a budu se moct dívat na zvířata a učit se jejich jména?“

Kaia upustila džbán s jasmínovou vodou a ten se rozbil o podlahu. Bývala bych ji vyplísnila za to, jak je nešikovná, ale měla ve tváři tak divný výraz, že jsem se zarazila uprostřed slova.

„Kde jste tohle slyšela, princezno?“ Měla sice skloněnou hlavu, ale s nakrátko ostříhanými vlasy nemohla skrýt obličej. Zbledla a oči mhouřila tak, jako by ji něco bolelo. Přesně jako tehdy, když ji matka obvinila, že se napila z jejího speciálního čajového šálku, a nechala Kaiu zbičovat, až se přiznala. Kaia plakala a plakala, nechtěla si pak se mnou několik dní hrát. Jenže tentokrát jí netekla žádná krev, takže jsem nechápala, proč takhle zbledla.

„Hestar tam musel jít. A Kral taky, a ten je mladší. Já chci jít taky. Přikazuji ti, abys mě tam zítra vzala.“

„Vaše císařská Výsosti, to nemůžu.“

„Vezmeš mě tam, nebo to řeknu matce.“

„Ven z vody, princezno,“ odvětila, posbírala střepy a hodila je do koše, než vzala ručník. „Musíme tohle stejně pro-

brat s Jejím císařským Veličenstvem. Můžete se jí zeptat osobně."

Usušila mě, ale moc při tom tlačila, a já ji už málem napomenula, jenže ona při tom vypadala tak vyděšeně, že jsem nechtěla, aby si se mnou zase na několik dní přestala hrát.

„Už jsem popřála matce dobrou noc." Matka neměla ráda, když ji někdo rušil po popřání dobré noci, a ta představa způsobila, že jsem se trochu začala bát i já.

Kaia mi zamotala vlasy do ručníku a pak mě celou natřela jasmínovou mastí. Počínala si přitom důkladně jako vždy, ale už neodpověděla na žádné další otázky, jenom řekla, že se můžu zeptat za chviličku matky. Přetáhla mi přes hlavu noční košili a donutila mě také obléci župan, což nebylo obvyklé. A pak jsme šly a já měla vlasy ještě mokré, nevyčesala mi je pečlivě do sucha před ohněm a nevyprávěla mi přitom příběhy.

Nechtěla jsem přijít o svou pohádku a začala jsem se bát, že jsem řekla něco strašlivě špatného. Věděla jsem, že tohle je důležité tajemství. Jak jsem mohla být tak neopatrná? Mohl za to ten slon. „Nepůjdeme za matkou," řekla jsem.

Kaia zakroutila hlavou a sevřela pevně rty. „Omlouvám se, princezno, ale obávám se, že musíme."

„Já nechci. Vyprávěj mi moje pohádky. Mám ještě mokré vlasy."

Ona však nepovolila, což mě vystrašilo ještě víc. Kaia vždycky udělala, co jsem jí řekla. Téměř vždycky. Vzala mě za ruku tak pevně, že to skoro bolelo, a prakticky mě dotáhla do matčina soukromého salonku. Bránila jsem se a bývala bych ztropila scénu, ale matce by se to nelíbilo. Císařská princezna dává rozkazy pevným, ale tichým hlasem, nikdy neječí a slzy jsou nepřijatelné.

Přesto když Kaia zavolala skrz zatažené žluté hedvábné závěsy a moje matka odsekla v odpověď, málem jsem se rozplakala. A Kaia nepovolila stisk ruky, což mě dovedlo k myšlence, že se na mě zlobí, a Kaia se nikdy nezlobila, ani když jsem odmítla sníst večeři a místo toho jsem se dožadovala dezertu.

Rozhrnula závěsy a vklouzla se mnou dovnitř, klekla si vedle mě a hlavu v pokloně položila na přepychový tkaný koberec. I já jsem sklopila oči, ačkoli jsem si nemusela klekat.

„Nuže?“ řekla císařovna chladným tónem. „Co má tohle znamenat, dítě?“

„Poníženě prosím za prominutí, Vaše císařské Veličenstvo,“ řekla Kaia, ačkoli matka se zjevně zeptala mě. Hlas se jí třásl a její ruka zchladla a byla zpocená. Vytrhla jsem se jí a ona mě pustila. „Její císařská Výsost princezna Jenna mi klade otázky, na které nedokážu odpovědět. Myslela jsem, že bude nejlepší, když ji přivedu přímo k vám.“

„Myslet nepatří k tvým povinnostem,“ odvětila matka. Ozval se syčivý zvuk, jak natáhla své relaxační kuřivo. „Máš se starat, aby byla princezna dobře učesaná, což v této chvíli zcela jistě není. Máš mokré vlasy, Jenno.“

Po tváři se mi skutálela slza, takže jsem byla ráda, že můžu nechat oči sklopené, dokud nedostanu svolení. Možná to neuvidí. „Omlouvám se, matko,“ zašeptala jsem.

„To bys také měla. Rušíš mě ve chvíli klidu. Chodíš tu jako rekjabrela s neupravenými vlasy. Jsi vůbec dasnarijská princezna?“

„Ano, Vaše císařské Veličenstvo.“

Posměšně odfrkla. „Nevypadáš tak. Jakou otázku jsi tedy položila, že jsi tím tak znepokojila svou chůvu?“

Kaia zcela ztichla a třásla se na koberci vedle mě. To mi vůbec nepomohlo. Napadlo mě, že bych mohla zalhat, říct, že si to Kaia vymyslela. Matka by tomu však neuvěřila. Kaia by si nikdy takhle neuváženě nekoledovala o trest. Náhodou jsem věděla, že ten čaj tehdy nevypila – jedna z rekjabrel ho vzala pro svou sestru, ale Kaia to nikdy neprozradila.

„Jenno,“ řekla matka hlasem jako led. „Podívej se na mě.“

Poslechla jsem, ale měla jsem při tom nevysvětlitelný pocit vzdoru. Matka ležela na rubínově červených polštářích a její modré vyšívané roucho po nich stékalo jako řeka. Po tom všem splývaly její vlasy, světle plavé, téměř jako slonovina, stejně jako moje. Její oči v kontrastu s nimi vypadaly ebenově černé, dokonce tmavší než umně nalíčené stíny kolem nich. Odložila většinu šperků, měla na sobě jenom snubní náramky, které nikdy nesundávala. V ruce s nehty posázenými drahokamy držela skleněnou dýmku. Její šarlatová růž zanechala na jejím konci voskový otisk a z misky se linul vonný kouř.

„Slzy?“ Z jejího hlasu čišelo opovržení a rozčarování. „Co jsi asi mohla říct, že to uvedlo do rozpaků tvou chůvu a císařskou dceru to rozbrečelo z toho, co ji čeká?“

„Já jsem nic neřekla!“ odvětila jsem.

„V tom případě tvá chůva lže,“ řekla líbezným hlasem císařovna. „Budu ji muset potrestat.“

Kaia knikla jako jedno z Inginých koťat, když je Ban nakopl. Dámy je odnesly do lepšího domova a Inga plakala několik dní, než jí dali pět úplně stejných nových koťat.

„Jenom jsem se zeptala na slony,“ řekla jsem velice tiše.

„Jak prosím?“ Oblouky jejího tmavě nalíčeného obočí dokonale kopírovaly její tón.

„Slony!“ vykřikla jsem na ni a propukla v usedavý pláč. Kdybyste se mě později zeptali, co mě donutilo porušit všechna ta pravidla, zvýšit hlas, vzepřít se matce, ztratit tvář, která se od císařské princezny, prvorozené dcery císaře Einarra, očekávala, zřejmě bych vám vysvětlila, že jsem se tak moc chtěla dovědět o slonech, že to skoro fyzicky bolelo. Pro dívku, která zřídkakdy zažívala vůbec nějakou bolest, to bylo něco zcela výjimečného.

Kdysi jsem měla své zvířátko, smaragdově zelenou ještěrku s jasně žlutýma očima. Její šupinky byly na mé kůži jako chladivá voda a omotávala si ocásek pevně kolem mého zápěstí. Měla jsem ji jenom jeden den, když mě kousla. Žasla jsem nad tou ostrou bolestí, nad krví tekoucí z mého prstu, a sotva jsem si všimla, že mám nějakou bolístku, už se nade mnou seběhly služebné a omotávaly ranku obvazy napuštěnými sladce vonícím balzámem, který mi znecitlivěl prst.

Také odnesly ještěrku a už mi ji nevrátily, přestože jsem škemrala a žadonila. Když balzám přestal působit, začalo mi v prstu bolestivě škubat. A když mi sundaly obvazy, kůže kolem kousnutí měla fascinující fialovou a šedivou barvu. Snažily se mi zabránit v tom, abych se podívala, ale já tu ránu stihla zahlédnout dřív, než ji opět zbavily citlivosti a ovázaly a já už ji neviděla. Ťukala jsem prstem do věcí a snažila se to zase cítit. Už jsem však neviděla ani prst, ani ještěrku; obojí zmizelo.

Teď jsem se cítila stejně, jako pokrytá fialovými modřinami a naplněna tichou bolestí, jako by mě něco kouslo ze-

vnitř, zatímco zvenčí jsem byla jaksi znecitlivělá. Přemýšlela jsem, co by mohlo zmizet tentokrát.

„Sloni," vyslovila moje matka tiše, téměř v úžasu. Potom se rozesmála, ale vůbec ne mile. „Nech nás tu," odsekla a Kaia plaše odcouvala pryč. „Očividně nadešel čas, abych si se svou dcerou promluvila o životě."

~ 2 ~

„Sloni," zopakovala matka, když byla Kaia už dočista pryč. Její šarlatová ústa se zvlnila v úsměvu, který jsem nepoznávala. „Předpokládám, že ti o nich řekli Hestar a Kral."

Kývla jsem. Bylo to mnohem jednodušší – a také bezpečnější – než prozrazovat detaily. Vzdychla si a poplácala polštáře vedle sebe, čímž mě vyzývala, abych se posadila tak, jak jsem už více než rok neudělala, protože když mi bylo pět, stala jsem se velkou holkou a na tulení před spaním jsem už byla moc velká. Bývalo by mi to asi vadilo víc, kdyby totéž nebylo odepřeno i Kralovi – a jemu v té době ani zdaleka nebylo pět – protože kluci vyrůstají rychleji než holky. A po nás už matka žádné další děti neměla.

Váhavě jsem se usadila na to místo, kolem se kroutil teple sladký oposový dým, který mi opět připomněl, jak jsem malá. Matka si přesunula dýmku do druhé ruky a přejela nehty po mých vlhkých vlasech. „Rosteš," pronesla. „Všichni rostete. A jste císařští princové a princezny. Máte všechno, co si přejete."

„Ano, matko, jsem vděčná," odvětila jsem tak, jak mě to učili.

„Přeješ si však něco víc," pravila. „Proč?"

Podívala jsem se na ruce ve svém klíně a můj hezký žu-

pánek vypadal oproti pestrým barvám císařovniných šatů jako bledý duch. „Hestar toho má víc," řekla jsem.

„Aha. Copak ti Jilliyin syn řekl, aha?" Měla ten jedovatě líbezný hlas, ten, který ve mně chtě nechtě vyvolával vzpomínky na hedvábné šupinky a ostré zoubky té krásné ještěrky, která mě kousla.

„On a Kral prošli dveřmi – ven!" Riskla jsem pohled na ni, do těch velmi tmavých očí. „Mluvili s učitelem a ten jim ukázal obrázky slonů. Hestar se učí, aby mohl být jednoho dne císařem."

Matka potáhla z dýmky, až to tiše zašumělo, a z hloubi hrdla si pobrukovala. „Takhle to na světě chodí. Oni musí ven, zatímco ty smíš zůstat uvnitř. Jakmile chlapci dospějí do určitého věku, do seraglia už nepatří. Je načase, aby byli odstaveni od světa žen, Hestar a Kral, zatímco ty a Inga zůstanete s námi. Svět za těmi dveřmi je kruté a nebezpečné místo. Smět zůstat je výsada."

„Opravdu?" Nezdálo se mi to tak. Zvláště když Hestar mohl poznávat věci, které mně zůstaly utajeny.

„Vidíš snad v ženské části paláce starší chlapce?" zeptala se, na její poměry velmi něžně.

Zakroutila jsem hlavou. Muži dovnitř nesměli, ale Hestar a Kral ještě nebyli muži.

„Z chlapců vyrostou muži a z dívek ženy," řekla matka téměř zasněně a hladila nehty moje vlasy, až to šustilo jako čepel o hedvábí. „Chlapci se nemohou naučit mužským způsobům tím, že budou žít mezi ženami, a tak musejí odejít. Ty však, moje milovaná prvorozená dcero, smíš zůstat. Budeš se učit ženským způsobům, což je daleko vznešenější."

„Já se chci ale učit o slonech." Znělo to ukňouraně a já

hned ucukla v očekávání políčku. Ona se však jen zasmála stejně zastřeně, jako dým zastíral nízký strop.

„Ne, nechceš. Jsou to pošetilé věci, které mají chlapce zaměstnat. Prozradím ti jedno tajemství, dítě. Muži jsou mělké bytosti, neschopné decentnosti. Jsou plni ohně, který nevypočitatelně vybuchuje kdekoli. Ty už učitele máš: mě. A já tě naučím daleko užitečnějším věcem, než jsou jména zvířat, která nikdy neuvidíš."

Nikdy neuvidím. Jenže já chtěla. Chtěla jsem vidět slona s takovou touhou, jakou jsem dosud nepocítila. „Můžu mít slona jako domácího mazlíčka?"

„Ne, to není možné. Nebuď hlupáček."

To mě šokovalo tak, že jsem zmlkla.

„Stává se z tebe žena, Jenno – brzy oslavíš sedmé narozeniny. Je čas, abys odložila dětinskosti. Jednoho dne z tebe bude císařovna, když se budeš dobře učit."

Přesně tak, jak jsme já a Hestar plánovali. „Hestar říkal, že bude císař a já že můžu být císařovna."

Zasmála se a byl v tom výsměch. „Naděje, které si Jilliya klade do Hestara, nijak nesouvisejí s tím, čím se ty můžeš stát. Rozumíš? Buď si jistá, že odpovíš upřímně. Tohle je tvá příležitost prokázat svou inteligenci. Jsi natolik chytrá, jak jsem o tobě přesvědčena – dost chytrá na to, aby ses stala císařovnou celé Dasnarie?"

Ó, já chtěla být císařovnou. Ale byla jsem chytrá? *Odpověz upřímně.* „Nevím, jak moc chytrá musím být, abych se jí mohla stát. Mám pocit, jako bych ničemu nerozuměla."

S tichým hrdelním smíchem mě pohladila po paži a přitáhla si mě k sobě. „To je náramně dobrá odpověď. Samozřejmě že ničemu nerozumíš. Jsi přece dítě, žiješ ve

světě dětské nevinnosti. Teď můžeš projít svými vlastními dveřmi a naučit se víc. Chceš?“

Tentokrát jsem nezaváhala. „Ach, ano, prosím!“

„Tvá horlivost ti je ke cti, dcero. Připomínáš mi mě, a nemusím ti doufám říkat, jaká je to poklona.“

Naplnila mě pýcha. Hestar má možná nějakého toho svého Sera, ale já budu dostávat lekce u Jejího Veličenstva. „Děkuji, matko.“

„Musíš se ale odnaučit chrlit ze sebe všechno, co tě napadne. Okamžitě. Všechno, co tě naučím, musí zůstat naším tajemstvím. Nesmíš nic z toho nikomu říct. Ani své chůvě. Ani Hestarovi. Nikomu.“ Její nehty se zaryly do mé kůže, ostré jako zoubky ještěrky. „Jestli to uděláš, vypadají ti celé chomáče vlasů a vyzvracíš všechno, co sníš, až nakonec umřeš. Rozumíš?“

„Ano,“ zašeptala jsem. Viděla jsem tohle u jedné ženy v seragliu. Ztrácela se před očima, dokonce i její vzlyky utichly.

„Přísahej mi.“

Nadechla jsem se. „Slibuji na vlastní smrt, že nikdy nikomu neprozradím, co jsi mě učila.“

Pustila mou paži a znovu mě pohladila po vlasech. „Hodná holčička.“

„Dostane Inga taky lekce, a Helva?“ Ačkoli jsem si nebyla jistá, jestli chci, aby je dostaly, nebo ne.

„Ne.“ Vydechla to slovo v opovržení, našla v mých vlasech zacuchané místo a rozmotala ho. „Dcery se učí od svých vlastních matek. Tak to chodí.“

Ale když je Jilliya tak nemocná, kdo bude Helvu učit? A Inga… no, Saira byla hodná, ale nebyla jako moje matka.

„Tohle je tvoje první lekce. Budu ti vyprávět příběh

tvého rodu," pravila matka, nechala mé vlasy na pokoji, posadila si mě naproti sobě a z její dýmky se vinul oposový kouř. „Náš rod byl původním vládnoucím rodem Dasnarie. Ačkoli bylo dasnarijské království tehdy menší, bylo nejbohatší, nejvíce prosperovalo a bylo také tou nejkrásnější zemí na světě. Ostatní země nám přísahaly věrnost, záviděly nám naše jmění a vše, co s tím souviselo. Jako našim vazalům se jim vedlo dobře. A Dasnarie se z království změnila v císařství. Jsi císařovna s dědickým právem z obou stran. Tím spíše, že náš rod je pravou císařskou linií Dasnarie."

Snažila jsem se být co nejvíce potichu, jako Ingin malý králíček, když okolo šmejdila štěňata. Nikdy jsem nic z tohoto neslyšela a nic z toho bych Hestarovi neřekla, ani kdyby mě matka nevarovala a já na to nepřísahala. Náš otec, císař, vládl božským právem a z vůle Sóla, jediného boha.

„Jenno – podívej se na mě."

Poslušně jsem se zadívala do matčina pronikavého pohledu.

„Teď chápeš, proč nikdy nesmíš pustit ani slovo o těchto lekcích. Znamenalo by to nejen tvou bolestivou smrt, ale také moji."

Kývla jsem a ona se na mě ještě chvíli dívala, než se sklonila a políbila mě na čelo, což bylo něco, co neudělala celé věky.

„Máš v sobě pravý elskadyrský oheň," řekla. „Všechno, co jsem udělala, vše, co jsem obětovala, bylo pro tebe, abys mohla navrátit své rodině slávu. Rozumíš?"

„Ano, matko," odvětila jsem a tentokrát jsem nebyla zcela upřímná, avšak v břiše se mi začal rozlézat nepříjemný pocit, že bych neměla odpovědět jinak.

„Rod Elskadyrů si znovu získá své právoplatné místo

a zapudí ty nabubřelé Konyngrry.“ Zněla opět zasněně a kolem mě se kroutil hustý kouř. Těžkla mi z něj víčka, ale otevřela jsem doširoka oči a byla si jistá, že jestli mi něco uteče, draze za to zaplatím.

„Když jsem byla holčička, oblékali mě do nejlepšího hedvábí a den co den jsem nosila ve vlasech perly. Koupala jsem se v kozím mléce a nikdy jsem nevycházela na slunce, aby moje kůže zůstala čistá a bělostná. Žádné jiné děvče v celé říši se nevyrovnalo mé kráse.“

„Jak vypadá slunce?“ zeptala jsem se, když se odmlčela.

„Je za dveřmi, venku – je to kruté světlo na obloze, které pálí. Je mnohem jasnější než zdejší lustry. Ztmavne ti z něj kůže a zestárneš na něm tak, že budeš vypadat starší, než jsi.“ Dotkla se mé líce. „Nemusíš se tím znepokojovat. Tvá kůže je ještě světlejší než moje, dokonce ještě dokonalejší, protože žiješ tady, kde slunce nepálí. Tohle všechno je pro tvou ochranu, pro tvou krásu. Bude z tebe skvostná kráska. Možná skvostnější než tvoje matka.“

Její oči se leskly tím ještěřím chladem, až mě napadlo, jestli to bude vůbec dobrá věc.

„Ty jsi nejkrásnější žena v celé Dasnarii,“ řekla jsem jí, „a nejvýše postavená.“

Usmála se na mě. „To jsem byla vždycky. A přestože můj otec mohl porazit císaře Fritjofa a vzít si svůj trůn zpátky násilím, byl daleko chytřejší. Můj otec zosnoval své plány mnohem obezřetněji.“

„Dědeček,“ zašeptala jsem.

„Oba,“ souhlasila. „Můj otec, král Gøren, je tvůj dědeček, stejně jako jím byl císař Fritjof, než zemřel a přenechal říši tvému otci, Jeho císařskému Veličenstvu císaři Einarrovi. Bylo mi sotva čtrnáct, když jsme byli oddáni. Můj otec mě

přivedl na korunovaci a já oslnila tvého otce svou krásou a tancem."

Tohle už jsem slyšela. Jak moje matka zatancovala otci a on nemohl jinak než pozvat ji na své lože a učinit ji svou první ženou. „Stala jsem se nejvýše postavenou ženou v říši, jenom proto, že jsem poslouchala svou matku a otce. Jsem císařovnou Dasnarie, hlásím se k rodovému právu svého rodu, a ty nyní budeš v našem poslání pokračovat. Uděláš to, co já."

„Naučím se tančit jako ty?" nadhodila jsem ostýchavě, když se na chvíli odmlčela.

Zasmála se a pohladila mě po hlavě. „Už jsem zapomněla, jaké to je, být takto nevinná. Tak bezelstná. Byla jsem vůbec kdy taková?"

Tentokrát se netázala mě, takže jsem neodpověděla.

„O tom pochybuju," přemítala. „Tanec, ano. Už teď tančíš dobře a budeš dál trénovat. Jednoho dne předvedeš císaři a svému snoubenci ducerse a všichni k tobě budou vzhlížet s touhou a závistí. Musíš však pilně cvičit. A musíš se naučit pečovat o svou krásu. Pobíhat tady s mokrými vlasy se pro budoucí císařovnu nehodí. A nejvíce ze všeho musíš být poslušná. Musíš důvěřovat, že tě naučíme to, co potřebuješ vědět."

Z toho jsem usuzovala, že to znamená žádné slony. Neopouštět dveře.

„A co Kral?" zeptala jsem se. „On je taky Elskadyr."

„Dobře," řekla moje matka. „Už ti to myslí. Ano, je, ale pamatuješ, co jsem říkala o tom, že se z chlapců stanou muži?"

„Chlapci se nemohou naučit mužským způsobům tím, že budou žít mezi ženami, a tak musejí odejít," odříkala jsem.

„Výborně. Vštípit si do paměti vše, co tě učím, ti půjde dobře. Uč se nazpaměť, potom si tu informaci uchovávej v tichu svého srdce. Ten učitel, k němuž Hestar a Kral docházejí, je muž Konyngrrů. Tvůj otec ho využívá k tomu, aby vychoval své syny k obrazu svému. Na tom nic nezměním. Totéž udělá i se svými ostatními syny; všichni budou patřit jejich otci, světu mužů. Saira a Jilliya si myslí, že tu hru mohou hrát s ním, jenže to neumějí. Ztratí své syny a jejich dcery nemají patřičnou odvahu.

Nejsou jako ty – ty jsi výjimečná. Jsi moje tajná zbraň. Tvůj otec se může zmocnit mého syna, ale nemůže mi vzít tebe, což znamená, že máme celé roky na to, abychom naplánovaly naši strategii. Chlapci budou hrát své role, ale nebudou mít jinou možnost než stát se součástí našeho plánu. Nakonec se ti dostane onoho zadostiučinění a uvidíš Hestara přimáčknutého pod tvou nohou ověnčenou drahokamy a uvidíš svého bratra Krala triumfovat. Cožpak to nebude překrásný den?“

„Hestar je taky můj bratr,“ řekla jsem, ale už v té chvíli jsem si uvědomila, že to zní paličatě, nikoli poslušně. „Je to můj kamarád.“ A měla jsem ho radši než Krala, který se dokázal chovat jako pěkný spratek.

„Vidím, že jsem tohle nechala zajít moc daleko. Koho mohlo napadnout, že tak rychle vyrostete? Hestar je tvůj nevlastní bratr a nikdy nebude tvůj kamarád. Už tě dostal do potíží, pravda? Řekl ti věci, které ti říkat neměl. A ty za to teď musíš být potrestána.“

Strach se vrátil s náhlou hbitostí a intenzitou. Během toho dlouhého vyprávění jsem stihla zapomenout. Nebo jsem si myslela, že se matka zas tak moc nezlobí. Když jsem však na ni teď hleděla, věděla jsem, že nezapomněla. „Omlouvám

se, matko," řekla jsem a myslela to z celého srdce vážně. Proč, ach proč jen jsem před Kaiou mluvila o slonech?

„Vím, že věříš, že toho lituješ." Přejela mi nehty po vlasech. „Ale musíš litovat až do samé hloubi své duše. Musíš tak moc litovat, žes vyzradila tajemství, aby ti už nikdy ani nepřišlo na mysl udělat to znova. Naučíš se to, až budeš starší: loajalita posvěcená bolestí je jediná, na kterou se dá spolehnout. Teď vstaň."

Rychle jsem poslechla. Byla jsem šťastná, že jsem teď od ní dál. Matka zatáhla za šňůru, kterou se zvonilo na zvonec, a jedna ze služek okamžitě přispěchala. „Pošli sem Hedu."

„Ano, Vaše císařské Veličenstvo." Služebná se vytratila a předtím měla stejně bolestný výraz jako předtím Kaia.

Stála jsem jako přimražená. Samozřejmě že jsem Hedu znala, stejně jako jsem znala všechny ostatní v seragliu. Ona však nikdy neublížila nám dětem. Přesto jsme však ty historky znali, slyšeli pláč služebných a rekjabrel poté, co na nich Heda vykonala trest. Nosila u pasu uvázaný bič, vždy připravena dát lenivým děvčatům a vzdorovitým konkubínám za vyučenou.

„Bojíš se?" zeptala se matka a její pohled se ostře zapíchl do mé tváře.

„Ne, matko," řekla jsem, ačkoli jsem tentokrát sama nevěděla, proč lžu. Nějaký zvířecí instinkt ve mně si nepřál, aby toho věděla tolik.

Usmála se, ale byl to tenký úsměv, při němž poodhalila ostré ještěří zuby. „Protože ty ještě strach neznáš. Netušíš, co to znamená. Tohle je tvá další lekce, dcero. Á, Hedo. Smíš vstoupit."

Matka se mýlila. Já v té chvíli znala strach. Měla jsem z něj nohy jako z vody. V hlavě jsem slyšela Kaiu, jak křičí

a prosí o smilování. Zalykala jsem se lepkavě sladkou vůní matčina oposového kouře.

„Lehké bičování," nařídila císařovna Hedě. „Žádné jizvy, ale postarej se, ať to bolí. Je čas, aby se má dcera naučila něco o bolesti. Musí dostat na pamětnou, avšak pochybuji, že ti to dá příliš velkou práci vzhledem k tomu, jak moc byla hýčkána."

Nevzpomínám si, zda Heda odpověděla. Nejsem si ani jistá, co na mě vlastně použila. Pamatuji si jenom, že jsem se rozhodla neutéct, a pak jsem se stejně snažila uniknout. Pro mé malé dívčí já to bylo něco nemožného, ačkoli jsem se bránila alespoň natolik, že mi Heda svázala zápěstí a připoutala je ke kruhu na zdi. Nedalo moc práce proměnit mě v ubrečenou loužičku bez páteře, přesně jak matka předpovídala.

Samotná bolest v mé paměti časem vybledla. Vzpomínám si však na to, jak mě strašlivě překvapila, jak mě zlomila. A nejjasnější je vzpomínka na to ponížení, na moč a horší věci, které stékaly po mých zmítajících se nohou. Na to, jak jsem nahá, na Hedinu tvář bez výrazu, když na chvíli přestala, než se do toho pustila znovu, když moje matka prohlásila, že to ani zdaleka nestačilo.

A taky na matku, jak se dívá. Ptá se mě, jestli to už chápu, a potom kývá na Hedu, aby pokračovala, protože pokaždé, když jsem zavzlykala, že ano, že jsem to pochopila, že už nikdy nevyžvaním žádné tajemství, matka řekla, že si mnou potřebuje být absolutně jistá.

Netuším, co jí nakonec dalo pocit uspokojení. Její císařské Veličenstvo na mně nejspíš spatřilo nějaké znamení, že mě už dostatečně zlomila. Od té doby jsem zjistila, že

tyto techniky se pěstují jako vytříbené umění a že ti, kdo jej ovládají, se znalostí těchto věcí náležitě pyšní.

Poté přivolala Kaiu, aby mě omyla. A dala mi nějakou lahvičku a poručila, ať ji vypiju, jenom trošičku, říkala, aby mi udělila závěrečnou lekci. Nezůstalo ve mně nic, co by se odvážilo byť jen zeptat, a tak jsem pila.

A potom jsem zvracela dva dny, vlasy mi padaly v celých chomáčích a Kaia mě utěšovala, jak nejlépe dovedla.

Tyto dny se ve vzpomínkách podobají horečnatému snu.

Když jsem mohla znovu jíst, přišla mě matka navštívit. Ležela jsem v posteli, podložená polštáři, ovinutá stejným balzámem, jaký mi tenkrát dali na ještěrčí kousnutí. Žaludek už přestal bouřit a já se cítila lehká i dutá. Vznášela jsem se v nicotě.

„Ukaž jí to," řekla matka služebné. Ta poslušně nastrčila zrcátko na rukojeti. Dívka, která z něj na mě hleděla, nevypadala vůbec jako já. Obrovské modré oči ve tváři, která až na fialové stíny v temných koutech postrádala barvu. Na zarudlé a strupy pokryté kůži na hlavě od toho, jak jsem se škrábala, když tam zrovna nebyla Kaia, aby mi v tom zabránila, visely řídké cáry světlých vlasů. Ze mě samotné nezbylo nic.

Matka poslala svou služku i Kaiu pryč. Zavřela dveře. Přišla uprostřed dne, a tak byla ustrojená ke dvoru. V lesklém stříbře, samý diamant a perla, s dokonale zapletenými vlasy vypadala jako obraz.

„Vlasy ti dorostou," pravila. „Mezitím se o ně důkladně starej, protože budou křehké. Totéž platí pro tvou kůži a nehty. Važ si své krásy, protože nyní už rozumíš, jak snadno ji můžeš ztratit. Vypila jsi tu nejmenší dávku jedu a já ti ho mohu kdykoli dát víc. Jestli začnu mít podezření,

že by tě napadlo vyzradit naše tajemství, udělám to. Raději budu oplakávat mrtvou dceru, než abych strpěla její zradu. Rozumíš?“

Kladla mi tentýž dotaz stále dokola, znovu a znovu, a já v té chvíli už znala jedinou správnou odpověď: „Ano, Vaše císařské Veličenstvo.“

„Rozumíš, proč jsem byla nucena udělit ti tuto lekci?“

Vzplála ve mně jiskra touhy zařvat na ni, vmést jí do tváře její krutost, ale jenom jsem kývla. „Ano, Vaše císařské Veličenstvo.“

„Vysvětli mi to vlastními slovy.“

Už nebudu plakat. Nikdy. „Abych poznala cenu za neposlušnost a za to, že vyzradím naše tajemství.“

Usmála se, jenom trošičku, a točila si na zápěstí snubními náramky, posázenými drahokamy. „Jak chutná cena. Skutečná cena předčí stokrát, tisíckrát to, co jsi vytrpěla. Ale protože jsi zaplatila hroznou cenu, odměním tě. Chtěla bys?“

Chtěla bych, ale nedůvěřovala jsem jí. Přišla blíž, posadila se na postel, tahle blyštivá žena-drahokam, a ostrými nehty mě pohladila po tváři. „Už je to dobré, Jenno, má lásko, má milovaná dcero. Bolest je už za tebou. Tvou odměnou je to, že už ji nikdy nepocítíš. Buď poslušná, a já tě zahrnu blahobytem, jaký si ani neumíš představit. Staneš se nejmocnější ženou světa. Právě teď jsi tak bezmocná, že bych mohla zavolat Hedu, ať tě ubičuje k smrti, a nikdo by jí v tom nezabránil. Můžu ti nechat otrávit jídlo a do rána zemřeš. Tomu teď rozumíš.“

Kývla jsem s ústy vyschlými hrůzou a matčin úsměv byl teď vřelejší.

„Nebudeš vždycky bezmocná. Dělej, co ti řeknu, a budeš

mít vše. Veškerou moc. Celý svět ti bude ležet u nohou a nikdo ti už nikdy nebude moci ublížit. Chceš to?“

„Ano, Vaše císařské Veličenstvo.“ A hluboko ve svém prázdném žaludku jsem přesně cítila, co to znamená. Moc je vše.

„Řekni mi to,“ zamumlala s úsměvem na nalíčených rtech. „Chci ta slova slyšet.“

„Chci moc,“ vychrlila jsem.

„Uděláš, co se ti řekne, a odhodíš vše, abys ji získala? Zabiješ pro ni? Budeš se smát, až budeš Hestara drtit svou botou?“

„Ano.“ Dívala jsem se do matčiných krásných očí a viděla v nich sebe. Možná to jednoho dne bude ona, koho zabiju. A možná se budu smát.

Nevím, zda to ve mně viděla, ale její úsměv zpřísněl a ona sklonila bradu v kývnutí plném důvěry a souhlasu. „Hodné děvče. Jakmile ti bude lépe, začneme s opravdovými lekcemi.“

Když odešla, vrátila se Kaia. Beze slova vyměnila ložní prádlo, na které jsem vyprázdnila močový měchýř. A když mi dávala polévku, vypila jsem ji do poslední kapky.

Když jsem o několik dní později vyšla ze svých komnat a všechny dámy mě bujaře vítaly a oslavovaly můj návrat k dobrému zdraví, Hestar a Kral byli pryč.

Neviděla jsem pak ani jednoho z nich po mnoho let.

~ 3 ~

„Je to nespravedlnost," stěžovala si Helva hlasem sice líbezným, ale spodní ret přitom vystrkovala způsobem, na němž nebylo nic krásného. „Inze je teprve sedmnáct, takže nechápu, proč ona na svůj první ples může, a já ne."

„Protože se koná za dveřmi," odvětila Inga, jejíž vlasy nyní poletovaly v pramíncích a třepotavých stužkách, jak jí je děvčata zaplétala, „a tobě je teprve patnáct."

„Ani ne za rok mi bude šestnáct," zamumlala.

„Což pořád není ani sedmnáct, natož osmnáct," odporovala Inga. „Jsi moc mladá."

A byla to Jilliyna dcera. Moje matka by nikdy nestrpěla na mém prvním plese dceru druhé manželky a Hestarovu vlastní sestru. Ingina matka, Saira, představovala menší hrozbu. Z jejích dětí dosud přežily jenom Inga, Ban a Mykal, navíc Ban to neměl v hlavě úplně v pořádku, jak se tu šuškalo. Inga, dcera třetí manželky, byla v pořadí čtvrtá narozená. Pro císařství bude znamenat dobré spojenectví, avšak nikdy nebude v pozici, aby mohla usilovat o trůn.

Ačkoli Helva byla v pořadí šestým narozeným dítětem, její postavení se mírně zlepšilo tím, že byl Hestar jmenován následovníkem našeho otce. Rovnováhu moci v seragliu ovlivňovala taková nenápadná závaží téměř

nepostřehnutelně, navzdory tomu, že jí Jilliya nedokázala pomoci. Saira se svými dobrosrdečnými úsměvy a mírným vystupováním dokázala i přes usilovnou snahu mé matky zůstat silná a zdravá. Krom toho ji měly ostatní dámy v oblibě. Jindy neznamená podobně dobrá vůle příliš mnoho, zvláště tváří v tvář tomu, jak bezohledně císařovna nakládá se svou vlastní mocí. Saira však využila svého vlivu a postarala se, aby Inga té noci byla také uvedena do společnosti. A to bylo mé matce neskutečným trnem v oku.

S Jilliyou to bylo něco jiného. Byla většinu času těhotná, případně se zotavovala z těhotenství nebo potratů, a na konspirace už jí nezbývala energie. Císař však přesto upřednostnil Hestara, a tudíž Helvu, jakožto odložený klút samotné Huldy, spíš cenný díky své předchozí majitelce než obnošený. Tíha otcovy náklonnosti a protěžování Hestara pronikla do tepla seraglia jako chladný průvan, který občas zavanul od dveří, když někdo vešel dovnitř nebo vyšel ven.

Saira měla s Ingou nějaké plány a moje matka nebyla schopná vyčenichat, o co by mohlo jít. I já se o to snažila, ale připadalo mi, že to Inga neví. Nedostala mou lekci v udržování tajemství. Ta lekce se mi vypálila přímo do duše. Matka se snažila prosadit zvyk, že tak mladá a snadno ovlivnitelná dívka by měla zůstat za dveřmi až do osmnáctých narozenin – nebo déle, pokud se nezasnoubí. Saira přirozeně protestovala a hučela císaři do ucha, když navštívila jeho lože. Toto jsme věděly jen proto, že to mé matce prozradil císař, když s ním sdílela lože zase ona.

Dala mi ponaučení, že muži se po sexu snadno rozpovídají a přestanou si dávat pozor na jazyk, když jsou dobře uspokojeni. Nezáleží na tom, kolik konkubín nebo rekjabrel si císař k sobě vezme, manželka jim zůstane vždy nadřa-

zena a ví, co má její manžel rád. Její tělo sice stárne, ale ona je ve výhodě díky zkušenostem a urozené krvi. Dá mu přesně to, po čem touží, a potom, když je celý uspokojený a vláčný, našeptává mu do ucha. Saira velebila jeho ego a prosila ho, aby dovolil Inze zúčastňovat se formálních záležitostí s dámami, které je měly na starosti. Jilliya se snažila o totéž s Helvou, avšak ta nemohla mou matku v bezohlednosti a zákeřnosti porazit. Nedalo moc práce zasít do něj obavu, že Helva se ve své ovlivnitelnosti a nevinnosti dá snadno zkazit, a to do takové míry, že by to mohlo uškodit Hestarovu budoucímu vladaření.

Moje matka to zaonačila tak, že mě nevlastní sestra Inga bude doprovázet jako moje společnice – a Saira nepůjde vůbec. Byla to malá připomínka, kdo drží v ruce klíče od dveří. V přeneseném smyslu slova samozřejmě. Skutečné klíče od vnitřních dveří měla u sebe Heda a její pomocnice – a Heda byla poslušná pouze první manželce – zatímco zámky od těch dveří byly zvenčí hlídané strážemi.

Pokud jde o mě, vyslovila jsem v duchu modlitbu s hlubokou úlevou, že se mnou bude Inga – ale tento pocit jsem před matkou pečlivě skryla. Kdyby císařovna pojala podezření, že se jakýmkoli způsobem opírám o podporu Ingy, postarala by se, aby Inga ochuravěla a nějakým způsobem se roznemohla, jenom aby mě matka naučila nespoléhat se na nikoho jiného než sama na sebe.

Helva se však hádala dál. „Jsme ale jediné tři císařské princezny.“ Tohle byl další z důvodů, proč se nechala snadno zmanipulovat jemným vánkem ženské moci – Jilliya ji nemohla učit tak, jak Saira učila Ingu.

Inga byla skvělá pozorovatelka, její oči byly často upřené přímo na mne a já si byla dobře vědoma toho, jak bystrá

mysl se za nimi skrývá. Byly to oči pronikavé barvy vody, jakou vidíte v umělém jezírku tam, kde je mělko a voda má stejnou barvu jako dlažky, které ji vroubí.

Moje oči měly stejnou barvu jako matčiny, sytě tmavomodré, nad nimiž dámy vykřikovaly úžasem a potají je nenáviděly. Pokaždé, když jsem viděla odraz svého obličeje, viděla jsem Huldu, císařovnu Dasnarie a travičku mé samotné existence.

„Vypadáš tak krásně, Jenno. Tvoje vlasy mají skoro stejnou barvu jako perly, stejně jako tvoje kůže, a tvoje oči jsou teď hlubší než nejhlubší laguna.“ Helva zněla tak tesklivě, že jsem jí věnovala jeden ze svých nejvřelejších úsměvů. Neoplatila mi jej. „Nenávidím svoje hnědé oči. Co je hnědé? Nic dobrého!“

„Jilliya má hnědé oči,“ připomněla jí Inga. „A tvoje matka je přece krásná – dost na to, aby se provdala za císaře Dasnarie. A spousta dobrých věcí je hnědých.“

„Leda tak hovínka,“ prohlásila Helva a ostatní dámy se zahihňaly.

Inga a já jsme si vyměnily pohledy. Tohle byl rozhodně důvod, proč Helva nemůže jít na můj první ples. Zůstalo v ní tolik dětinskosti, že neuhlídala proříznutou pusu. Pro mě to bylo nepochopitelné, ale na druhou stranu – jí se nedostalo drsných lekcí, které mě naučily dávat si pozor na jazyk.

„Spousta věcí venku je hnědých,“ objasnila Inga. „Třeba stromy v lese.“

„Ale viděla je?“ nevzdávala to Helva, v níž se projevila zpupná povaha.

„Dobře víš, že neviděla,“ odvětila Inga s pozoruhodnou trpělivostí. „Ale ty i já jednoho dne uvidíme les, až se pro-

vdáme a odejdeme ze seraglia, a já myslím, že bude vypadat přesně tak, jak nám ho popisovali."

„Ale jak si mám někoho vzít za muže, kdy nikdy neopustím seraglio?" bědovala teď až příliš hlasitě. „Vždyť ani nevím, jak muž vlastně vypadá!"

„To už stačilo," odsekla Inga dřív, než jsem to stihla já. Naše společnice plaše ztichly a sklopily oči, zatímco Inga a já jsme se po očku přesvědčily, že žádná z matek – zvláště ta moje – nezaslechla ty nemístné poznámky. „Provdáš se za muže, kterého ti vybere císař," pokračovala Inga ztišeným hlasem, „jak dobře víš, a bude moudré, když nebudeš říkat nic jiného."

Helva si stočila rozpuštěné tmavě plavé vlasy do uzlu a sledovala naše důmyslně zapletené účesy. Kaia seděla vedle a dohlížela na mé služebné, které mi zaplétaly do vlasů šňůry perel a přitom dělaly copy. Jelikož moje matka před několika lety nechala Kaie za trest zlomit prsty, už si nevěřila, pokud šlo o můj účes. Její prsty se zahojily, ale zůstaly ztuhlé, a když v nich držela hrnek horkého uklidňujícího grytového čaje, který už k ní téměř neodmyslitelně patřil, klouby jí ostře trčely pod kůží. Vypila vždycky asi jenom čtvrtinu z toho, co si navařila, a většinou si o ten hrnek jenom zahřívala ruce. Byla to dobrá věc, protože otupující účinky čaje sice ulevily od bolesti kloubů, ale také obrousily její myšlenky a činily z ní snadnou oběť ostatních služebných, které kuly pikle. Moje matka viděla ve staré chůvě přítěž a chtěla, abych se jí zbavila, ale já ji přesvědčila – a stálo mě to úctyhodný herecký výkon – že Kaia je moje slabina, kterou proti mně matka může použít jako páku.

Touto přetvářkou jsem maskovala skutečnost, že mám Kaiu moc ráda a nesnesu pomyšlení, co by se jí mohlo stát

teď, když odejdu, až se vdám. Tohle byl temný bod v zářící hvězdě mé naděje. Všechny ty roky, kdy jsem se pod bedlivým dohledem své matky zdokonalovala, nacvičovala ducerse, pohřbívala svou nenávist a čekala na svou příležitost, než se konečně osvobodím – a až mi bude osmnáct, konečně vyjdu ze dveří. Setkám se se svým budoucím manželem – a nakonec se ujmu moci, která mi byla přislíbena.

„Máš takové štěstí, Jenno." Helva už zase měla ten roztoužený pohled a omotávala si pramínek vlasů kolem prstů. „Dneska večer zjistíš, kdo bude tvůj budoucí manžel."

Usmála jsem se na ni v reakci na její nadšené očekávání. Samozřejmě jsem znala matčina nejhlubší a nejsvětější tajemství, neboť po celý můj život pracovala na tom, aby ze mě učinila nevěstu pro Rodolfa, krále Arynherku.

„A uvidíš naše bratry!" dodala Helva, samou ublížeností celá schlíplá.

Inga se na mě překvapeně podívala. „Ty myslíš, že tam budou – všichni?"

Povedlo se mi nedat najevo, jak mě Inga štve. Tohle byl důsledek toho, jak špatně ji Saira učila. „Očividně tam bude Hestar, když je následník trůnu," podotkla jsem. „Vždycky je po otcově boku."

Nejistě kývla, ačkoli jsem nechápala, jak je možné, že neslyšela drby, které sem tahaly rekjabrely a konkubíny. Měla bych ji učit, napadlo mě s náhlou a brutální realitou. Dnes večer mi císař odtajní mého budoucího manžela – ačkoli, jestli všechno půjde přesně podle plánu mé matky, se značnou pomocí Elskadyrů, ten nápadník nebude minimálně pro nás žádným překvapením – a za několik dní budeme svoji. Po týdnu stráveném na novomanželském loži odejdu,

což znamenalo, že Inga a Helva tu zůstanou samy proti mé matce, která už nebude mít náplň, když mě nebude moci cepovat k obrazu svému.

Mělo mě napadnout už dřív, co bude znamenat moje plnoletost a vdavky, ale představa, že skutečně opustím seraglio, zůstávala něčím, co moje hlava nedokázala pobrat. Helva měla pravdu v tom, že jsme sice svět tam venku znaly z vyprávění, jenže spousta věcí jako lesy, hory a oceány zůstávají něčím, co si nelze představit, když to nemůžete vidět. Zkoumala jsem palmy vysázené ve vkusných hloučcích kolem vykachlíčkovaných lagun a snažila se je znásobit do tisíců, a obraz se mi zakymácel a pak úplně zmizel.

„Kmeny palem jsou hnědé," řekla jsem, co mě zrovna napadlo, „a taky datle. Jsou sladké."

Helva se na mě zamračila. „To vůbec není stejná barva."

„To proto, že barva tvých očí je tak moc hluboká," řekla jsem jí a cítila jsem se velkoryse a zároveň si vyčítala, že mě ani nenapadlo, čemu budou mé sestry v mojí nepřítomnosti čelit. Nepřestala se však mračit, a tak jsem tu snahu vzdala. „Její císařské Veličenstvo mi řeklo, že se zúčastní všichni naši bratři," sdělila jsem Inze. I když se to stěží dalo počítat jako nějaká hrozně tajná informace, žaludek se mi při tom odhalení stáhl a já se přistihla, že hledám matku, ačkoli jsem věděla, že je už u dvora. Byla tam celý den a přijímala tu kupu hostů, kteří se sjížděli do císařského paláce na můj první ples. „Hestar mi bude dělat garde a tebe bude doprovázet Kral."

Inga spráskla ruce. „Proč jsi mi to neřekla? To jsou skvělé novinky!"

Helva se usedavě rozplakala a její chůva přispěchala, aby ji utěšila. „Hestar měl být můj doprovod," škytala mezi

vzlyky. „Nebo bych si vzala Lea a Lokea nebo malého Harlana. Dokonce i Bana!“

„Možná by si Její Výsost měla odpočinout,“ navrhla Kaia Helvině chůvě a významně pohlédla na konvičku s grytem.

Helva ani neprotestovala, když ji její chůva pobídla, aby vypila uklidňující čaj, a potom se poslušně odebrala na brzké kutě. Nepochybně ji nadopují natolik, že bude spát až do rána. Doufejme, že potom bude lépe naložená a my jí budeme moci ráno u snídaně vyprávět o plese a povyprávíme jí o našich bratrech.

Když byla Helva pryč, já i Inga jsme svorně utichly, dvě mlčenlivé sestry, které chápaly, že se nemohou vybavovat o všem, o čem by chtěly, když je kolem tolik zvědavých uší. Ostatně věc, kterou jsme chtěly probírat nejvíce – koho si vezmeme – zůstávala tajemstvím, alespoň pro ni. Už jsme strávily několik let přemítáním, jaký asi můj manžel bude, a já předstírala totální nevědomost. Což nebylo daleko od pravdy. Matka mě sice zasvětila do ženských tajů – jak si zachovat krásu, udržet tajemství, o složitostech lidské povahy a jak s ní manipulovat – nikdy mi neukázala Rodolfův portrét, ani mi toho o něm moc neřekla.

Konec konců bych se mohla někde podřeknout a prozradit tak na sebe, že vím víc, než by žena vědět měla. Vybavila mě nástroji, které jsem potřebovala, abych si mohla poskládat všechny vědomosti o říši do celkového obrazu v rámu, který mi načrtla. Jakmile opustím seraglio jako manželka mocného krále, všechny díly zapadnou na své místo. Neboť král Arynherku byl mezi králi nejmocnější – proto jej císařovna a moji elskadyrští příbuzní vybrali –, ale teprve se ukáže, jestli císař skutečně vybral tak, jak plánovali.

Dnes v noci se setkám se svým otcem, císařem. Uvidím

se se svým kamarádem z dětství, Hestarem, spolu s mým vlastním bratrem a čtyřmi dalšími nevlastními bratry. Dokonce i s malým Harlanem, posledním chlapcem, který opustil seraglio – alespoň z naší nejbližší rodiny – jehož roztomilou povahu jsem postrádala víc, než jsem si předtím dokázala představit. A setkám se se svým elskadyrským dědečkem. Ten okamžik visel přede mnou.

Můj svět zakrátko exploduje.

Projdu dveřmi a konečně začnu plnohodnotný život. Inga zachytila můj pohled, nepatrně se usmívala a velmi se přitom ovládala, avšak její neobyčejné oči se jasně leskly nedočkavostí. Když Helva odešla, nemusely jsme už skrývat nadšení.

Když nám dámy dokončily účesy, začaly nás oblékat do složitých a krásných zavinovacích klútů, nejjemnějších, jaké jsme kdy měly na sobě – klútů pro dospělé ženy, ne jako ty dívčí, určené pro posedávání v seragliu. Inga měla na sobě jemné tyrkysové hedvábí, o odstín tmavší než její oči, které se třpytilo fialovými a zelenými odlesky, obepínalo ji v pase a zvýrazňovalo její bujné poprsí. Měla na sobě málo šperků, jak se u neprovdané panny sluší, avšak jednoduché stříbrné řetízky na krku a zápěstích se skvěly elegancí. Nehty na nohou a rukou měla natřené nenápadným stříbrem a její dámy ji zavinuly do klútu tak, aby rámoval její útlé bosé nožky, stříbrné prstýnky na prstech u nohou byly spojené řetízky s kroužky na kotnících a to vše bylo posázeno akvamaríny.

Nohy prozrazují společenské postavení ženy a ty naše byly v každém směru dokonalé.

Já jakožto zasnoubená žena jsem měla na sobě více šperků. Matka mi dala elskadyrské perly, které měla ona na

své svatbě. Hodily se k mému panenskému stavu a také poslouží k tomu, aby připomněly mému budoucímu manželovi – i všem zúčastněným – bohatství elskadyrského rodu.

„A ty, největší perla ze všech," řekla matka té noci předtím, než mi dala těžkou truhlici. Kaia musela přivolat tři děvčata, aby ji odnesla do mých komnat. „Budeš zářit jako klenot, jímž jsi, až tvůj manžel nebude moci myslet na nic jiného, než aby tě učinil svou – nejcennější ze všech jeho pokladů."

„Ale… budu jeho první manželka, ano?" zeptala jsem se a zarazila se. Zrovna jsem nechávala mezi prsty klouzat šňůru perel dlouhou tak, jak já jsem byla vysoká.

Císařovna na mě vrhla nevrlý pohled. „Jsi prvorozená dcera Jeho císařského Veličenstva, samozřejmě, že budeš první manželka."

Uvnitř jsem si vydechla. Ta věta o tom, jak budu jedním z jeho pokladů, mě vylekala. Nepřála jsem si takový život, jaký vedly Saira nebo Jilliya. Celou dobu jsem byla poslušná, abych mohla vládnout stejnou mocí, jakou držela v rukou má matka.

Dokonce ještě větší.

A tak jsem byla oblečená v bílém. Perleťové, třpytivé hedvábí ve stejném odstínu jako moje kůže díky týdny trvajícímu a bolestí provázenému úsilí barvířek, které trpěly pod zrakem mé matky, ostrým jako šlehnutí biče, a také pod skutečným bičem Hedy. Jiné dámy strávily celé dopoledne tím, že mi lepily opalizující mušličky na nehty na nohou a rukou, čímž je protáhly do elegantní délky a opilovaly je tak, že byly jedna jako druhá a rovnoměrně zaoblené. Na nohou jsem na zkoušku nosila jiné mušličky po několik měsíců, abych se naučila chodit i tančit, aniž bych si je ulomila.

Jelikož hedvábí mých šatů bylo tak jemné a jeho dokonalost byla vykoupena úsilím a utrpením, neoblékla jsem si ho až doteď. Na rozdíl od spousty perel, které mě tížily jako dosud nikdy nic – od houpajících se řetízků na nohou až po šňůry zapletené do vlasů a splývající po zádech – klút jako bych ani necítila. Možná díky tomu, že hedvábí tak dokonale ladilo s mou kůží, zdálo se, jako bych tu stála tak, jak jsem přišla na svět.

To však jistě ne, protože to by bylo v případě císařské dcery neodpustitelně necudné. Přesto však…

„Vypadám dobře?“ zeptala jsem se Ingy šeptem.

Vzala mě za ruku a její tvář odrážela bezelstný soucit. „Vypadáš jako živoucí perla. Všechny je oslníš.“

„*Ty* je oslníš,“ oplatila jsem jí to a přála si, abych to byla já, kdo má na sobě ten krásný tyrkysový klút.

Zakroutila hlavou. „Nikdo si mě ani nevšimne. Jsem šťastná, že zůstanu ve tvém stínu. Je tak hrozně vzrušující, že jdu s tebou!“

Stiskla jsem jí ruku. „Tuhle noc si zapamatujeme navždy a jednou o ní budeme vyprávět našim dcerám.“

„Jasně,“ souhlasila.